

[Finansministeren]

osv. at forhindre usaglig personalepolitisk administration. Jeg tror, at sådanne forholdsregler er den sikreste garanti mod skjulte reaktioner.

De problemstillinger, der berøres i forslaget, er væsentlige, og der vil under det efterfølgende udvalgsarbejde være mulighed for at gå nærmere ind på de enkelte spørgsmål. Jeg håber, at det responsum, som jeg har oversendt til retsudvalget, udarbejdet af Bent Christensen, vil blive inddraget i den efterfølgende udvalgsbehandling.

Ole Espersen (S):

Forslaget er ensidigt baseret på lov om offentlighed i forvaltningen. Alle tre regler, der foreslås vedtaget, er baseret på denne lovgivning. Men denne lov har jo ikke på nogen måde tilsigtet direkte at regulere offentligt ansattes ytringsfrihed; den bygger på forudsætningen om et initiativ, ikke fra de offentligt ansatte, men fra borgerne, og den angår først og fremmest muligheden for borgerne for at kræve dokumenter, for at kræve aktstykker fremlagt.

Det er mit indtryk fra de seneste måneders debat om de offentligt ansattes ytringsfrihed, at det, der først og fremmest er kernepunktet i debatten, ikke så meget er spørgsmålet om, hvorvidt bestemte dokumenter kan lægges frem for offentligheden eller ej. Det, der er kernepunktet i debatten, er først og fremmest spørgsmålet om, hvorvidt offentligt ansatte må fremkomme med deres vurderinger af bestemte emner, der måske er genstand for politisk uenighed. Dette at have ret eller ikke have ret til at komme med politiske vurderinger eller økonomiske vurderinger eller tekniske vurderinger er ikke et spørgsmål, der kan løses ved hjælp af lov om offentlighed i forvaltningen.

Derfor tror jeg, at det radikale venstres forslag vel er baseret på en del af vores lovgivning, som i høj grad har betydning for den offentlige debat, men på den anden side en del af lovgivningen, som giver et helt andet udgangspunkt for debatten end de problemer, som det radikale venstre ønsker at løse.

Det ændrer ikke ved det principielle i sagen, nemlig vores fælles interesse i den størst mulige ytringsfrihed, og det er klart, at hensynet til den offentlige debat taler for en så

vidtgående ytringsfrihed som muligt. En offentlig debat er forudsætningen for, at et demokrati som vores kan fungere, og det er forudsætningen for, at borgerne kan deltage på en kvalificeret måde i de forskellige valg-handlinger og andre beslutningsprocesser, som borgerne skal og kan deltage i.

Jeg vil også gerne tilføje et synspunkt, der ikke har været så meget fremme i den offentlige debat. Det forekommer mig også, at hver enkelt offentligt ansat i virkeligheden har en helt individuel og personlig og stærk interesse i at kunne tage ordet i den offentlige debat, hvis hun eller han føler, at hun eller han kan bidrage til den offentlige debat. Jeg synes næsten, det må siges at være en menneskeret, at man kan komme frem med de synspunkter, man har.

Alt dette taler for en så vidtgående ytringsfrihed som overhovedet muligt, men ingen – heller ikke forslagsstillerne, er jeg sikker på – vil hævde, at ytringsfriheden er ubegrænset, og derfor må vores opgave være at overveje, hvor grænserne bør ligge. I den forbindelse vil jeg sige, at det ville stride mod vores demokratiske system, hvis vore ministre ikke har en gruppe loyale rådgivere.

Vi vælger ikke blot en gang imellem et folketing og sørger for, at en regering bestående af 18 enkeltpersoner eller 19 eller 20 eller 15, eller hvor mange det er, kan udgå af dette folketing. Vi har et system, der sikrer en regering og en række ministre, for at disse skal stå i spidsen for en administration. Forudsætningen for, at de kan udføre det, de har fået til opgave at udføre, er, at de har en sagkyndig administration bag sig, og hvis denne administration så at sige allierer sig med dele af oppositionen, så er det klart, at det er et helt andet system end det, vi kender i øjeblikket. Så er det ikke et system, der er baseret på de enkelte ministres og regeringens ansvar for forvaltningen.

Derfor er der ganske væsentlige problemer knyttet til spørgsmålet om de offentligt ansattes ytringsfrihed, og jeg er sikker på, at det responsum, vi har modtaget fra professor Bent Christensen, vil vise sig at være særdeles nyttigt under det udvalgsarbejde, der skal foregå.

Bjørn Elmquist (V):